

צביקה בבחורי ישיבה ובקיבוץ
תניד שאחה מהעולם הזה ויענו אותך עד מוחו

לא שליח או מלאך, אלא השטן ככבודו ובעצמו.
צביקה ראה בניסים הוכחה לקיומו של האל. פיש גם נתן לו תרגילים לבית. כל מיני תנוחות מוזרות שיגרשו ממנו את הרוח הרעה. שוב כבשה אותו האמונה.

ערב אחד הוא הגיע לשיחה היומית עם פיש. להפתעתו חיכו לו במקום 200 חדרים שהגיעו לו. מאי"שם הופיע פיש, לבוש כיגריישר. ההמון פינה לו דרך אל צביקה.

בקול עמוק ומאיים פירט פיש את תנאיו. הוא דרש מהנער, שעמד נרעש מולו, לעזוב את רפי ולחזור מייד לישיבה. אם יעשה כן ייפך אוטומאטית ליורש של פיש, אם לא, ימות תוך שני ימים ויעבור אקופונקטורה עם מסמרים בגיהנום.

ההמון התחיל שוב להריע. ריה מזור גישה באוויר. התפרצות של רגשות ורומניות, מעין אורגזמה מיסטית. צביקה הסכים לתנאים, לקול שאגת הקהל. הוא ניתק קשר עם רפי שפירא וחזר לחיק אמו יהדות.

הוא נשלח לארצות הברית. ביד"א חים אמרו לו שזה טיול. המטרה היא מיתות היתה מציאת ישיבה בשבילו. רמי פלד, השלישי ברשימת המפורסדים מים שחזרו לשאלה, הצטרף אליו. הוא הנבלה הגדולה מכולן, או חיבבתי אר תו.

„כולם צבועים. הם לא רצו את טובי תי. המרכיב הדומיננטי במאמץ שלהם במיקרה שלי לא היה להחזיר אותי בתשובה מתוך אמונה, אלא מפחד שאיני אפרסם כל מה שאני יודע על הדוי. סים. כך באמת עשיתי בסופו של דבר. כל הכתבות, ובעיקר הכתבה הזאת, הופצו ויופצו בכנייברק. זאת יריקה כפרצופם.”

צביקה חזר מארצות הברית ושוב הגיע למסקנה שהוא עדיין תלוי בין לבין. השפעתו של פיש הלכה ופגה, וצביקה השתכנע שמיסטיקה וכוחות עליונים הם עניין אונברסלי. יכול לקום נוצרי שיעשה בדיוק את אותם הניסים והנפלאות.

שוב התחיל אותו התהליך של גזיות הפיאות והורדת הכיפה למרפס התחי תונים של הגמרה. „הפעם לתמיד.” כדי למנוע בעיות, הוא שמר על פרופיל נמוך. כשמלאו לו 18 הוא עזב את השני חורים וחזר לעידישמר. בדיוק כמו שהבטיח שנתיים קודם לכן.

„אני סולד היום מכל דוס שאני רואה. הם מעוררים בי בחילה. אני לא מסוגל להתקרב אליהם. ראשית, בגלל הריח ושנית, בגלל ההתנשאות. הם משוכנעים בצדיקתם. לוויוכו הם באים מתוך הנחה שאין שום אפשרות שהט עות שלהם, וכל מה שנותר זה לשכנע אותך.”

צילום: ציון צפרייר

הצוות שהקימו בשבילו, בראשות איש בשם מאיר גרב, ישב איתו והתפלג סף עד השעות הקטנות. וצביקה עמד בלחץ הנפשי כשהוא מפעיל את המוח בתפוקת-ישיבה.

עד שיום אחד הוא פוגש את פיש. פיש היה במשך 35 שנים פועל-בניין בטונל בונה. יום אחד הוא גילה את עצמו, והגיע למסקנה שיש לו כוחות נסתרים, חזר בתשובה והחל פוסק בעזי רה לאחרים. פיש היה התנהג האחרונה של צביקה. לאטילאט ובעזרת אותם ומופתים הוא מנסה להחזיר את צביקה לדרך הישר.

„פעם דיברנו על כסף. פיש אמר שבגולד-האמת אין שום צורך כממון. בדיוק כאותו הרגע הופיעה אשה זקנה, שכלל לא שמתי לב אליה כשנכנסה לחדר. היא היתה לבושה בתכריכי מתים. היא הניחה סכום-כסף על שולחן ונועלמה כלעזמת שבאה.”

„יש לפיש השפעה מאגית על אני שים. פעם הוא איים על מישהו שאם הוא לא מביא מיד ארגז-משקאות, בתו לא תרפא ממחלתה. הוא פישט בשבילי את הקבלה ובכריזמה בלתי-רגילה הרי אה לי שרפי שפירא הוא בעצם השטן.”

צביקה עם רפי בקיבוץ עין-שמר
צביקה הוא כמו אי"י שנא מוכב אחרו

למרקשערות עם שקשים, ושומר נפ" שו ירחק.

„משם לקחו את צביקה למיספרה וגזזו פיאותיו, ממשיך האב המאמץ. „לא זרקו אותו לפח, אלא שמו בצד, כדי שיוכל להדביק כשיסע הביתה לבקר. כל אחד מאיתנו, כשהוא גולד, מקבל מנות גדושות של תרבות ואמנות. אצלי זה היה דרך ספרים, אצלך דרך טלוויזיה, אבל כולנו קיבלנו את זה. אצל צביקה הכל קרה 16 שנים מאוחר יותר.”

בהתרגשות רבה רפי מספר על הסרט הראשון שצביקה ראה בטלוויזיה. הנער מהישיבה החרדית ישב מרותק למסך המרצד מולו. בתחילת הסרט הוא הלך לבדוק מה יש מאחורי המקלט.

„כמו הקהל בסרטים הראשונים, שהתכופף כשראה רכבת שועטת לעב" רו, כך גם צביקה. לא ידע להפריד מציאות ורמיון.”

חוויה טראומטית. בצירוף-מיקרים נדיר הקרינה הטלוויזיה הישראלית באותו ערב את הנובחר של חיים פר טוק, סיפור מרגש על חברות בין נער חילוני לנער רתי. צביקה לא האמין. הנער, שגדל להאמין שלחילונים (ובעיקר לשמוצניקים המאכלסים את עין-שמר) יש קרניים, רואה סיפור על חברות בלתי-אפשרית מצידו.

„למחרת בבוקר הוא לא הגיע לעבור דה ברפת. נכנסתי אליו לחדר ומצאתי אותו המום ונרעש. הוא דרש ממני לעזי זור לו למצוא את כתובתם של השחי קנים בהוליווד, כי הוא פשוט מוכרח לכתוב להם.”

„הוא לא קיבל את ההסבר שמדובר בסרט, ומחר יכולים אותם השחקנים לשחק נוכלים ורוצחים.” צביקה סיפר שאחר השחקנים רמה לחבר היחידי שלו מהישיבה.

הוא לא רצה שהחלום הזה יגמר אי פעם, אבל הגורל צפה לו עתיד אחר.

„לילה בדולח הפרטי”

ב אישון לילה הגיעו לקיבוץ בל" שיהמישטרה, בסיוע כוח גדול. רפי שפירא נעצר כאשמת הטיפה, וצי ביקה הובל לתחנת-המישטרה.

אירגון יד-לאחים הכין שם, בתחנה, סצנה של ממש. כיוודעם את רגישותו של הבן מינקוביץ' הוריו, החליטו באירגון ליצור רראמה והביאו את ההור רים לתחנת-המישטרה.

צביקה התבקש להיכנס לחדר מסור יים, שם הוא פגש לתדהמתו את הוריו. בראיונות של אז הוא כינה את הלילה

והופתע לגלות ששום ברק אלוקי לא פגע בו כעונש.

הוא שמע על פוליטיקה ופשע, על תיאטרון, ספורט וארצות שמעבר לים. הוא הפליג בדרימונו, חשב על בעלי-חיים שמעולם לא ראה, כמו פרות או סוסים.

בפעם הראשונה הוא נתקל בעיתון שבמסך הזמן הפך למה שהוא מגדיר היום כ„עיתון שלי.” רב מפורסם בבני-ברק המציא תפילה מיוחדת, שאותה חיבב לשאת כל מי שקרא את שמו של אותו עיתון, למען לא תישרף נשמתו בכלובי השטן.

צביקה קנה בפעם הראשונה את העולם הזה. „קניתי המון עיתונים. רציתי להשלים השכלה שחסרה לי. העולם הזה היה העיתון היחידי שלא זרקתי לזבל בכניסה לבני-ברק. יש מש" הו מעניין בעיתון הזה. מתומצת מאוד, בלי מריחות. אחרי קריאה של גליון אחד של העולם הזה אתה משכיל בהר" בה, מאשר אחרי מוסף יום שישי ככל עיתון אחר.

הייתי יושב בשרותים של הישיבה וקורא, מרותק, את כל הסקופים והשע" רויות. ואת גם הסיבה שהסכמתי בפ" עם הראשונה לפתוח את הלב. לכל עי" תון אחר לא הייתי מסכים. כל פסטיבל התיקשורת היה חיציני. הפעם אני בא מת מדבר על הרברים החשובים.”

יחד עם כל זאת נוצר בו קונפליקט אדיר. הוא מצא ימיון מוחי בכל אשר פנה, כך לפחות חשב אז. רץ מרב לרב בתיקוה למצוא מישהו די חכם, כדי לענות. עדיין האמין שבסדר-הכל עדיין לא דיבר עם האנשים הנכונים. המסת" לאטילאט התחילו גם בישיבה לשים בר, בתוך מבוכים פקפאים של נפשו. לב שמשוה קרה לעילוי. הרב היה תופס אותו באמצע שיעורים כשהוא בוחה במבט נוגה דרך החלון החוצה. מרי פעם השתמש משיעורים בתואנה שהוא חש ברע ויצא לטייל בסמיטות, מתכונן בכרוזים המכריזים כל אחר על „נבלה שנעשתה בישראל.” אז גמלה בו ההח

צביקה אחרי בריחתו הראשונה
בתוך דודנל שבו סיכות חרות...

לטה לנסות את הצד השני. דרך תלאור תיו, עד שהגיע לקיבוץ עין-שמר, תוא רה כבר באריכות יתירה במהומה התיקשורתית שקמה לפני שנה.

„החודשים בעיני-שמר היו התקופה הנפלאה ביותר בחיי. אני לא חושב שאי פעם אצליח להגיע לפיסגה כזאת של אושר. אני מתעורר בבוקר, ויוצא החור צה, ומריח את השקט והשלווה, ואיכ" שהו גם השמש הרכה יותר בהירה ווליי" כנית כאן.”

רפי שפירא, האב המאמץ. הוא היה המום. לא ידע מה לעשות עם עצמו. ראשית כל שלחתי אותו להתקלה, שכן היה מסריח כמו דג רקוב.” צביקה צוחק ומזכיר שהדוסים, כהגדרתו, לא מתקל" חים, אלא רק טובלים במיקווה פעם בשבוע. המיקווה, לפי צביקה, דומה